

25 Μαΐου 2017

Οθόνες και ηλεκτρονικά παιχνίδια

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

του αρχιμ.Ιακώβου Κανάκη

Πέρασαν οι εποχές που ξεχυνόμασταν στις αλάνες και πραγματικά «ξεχνούσαμε» να γυρίσουμε στα σπίτια μας. Εποχές χωρίς οικονομική ευμάρεια και άλλες ανέσεις, αλλά με γεμάτες καρδιές, με ανθρώπινα συναισθήματα, με πραγματική αγάπη του ενός προς τον άλλον. Τα παιδιά, ιδιαιτέρως όταν έκλειναν τα σχολεία,

έφευγαν το πρωί και γύριζαν το βράδυ στις οικογένειές τους. Οι γονείς δεν ανησυχούσαν, είχαν μια εμπιστοσύνη στα ίδια τα παιδιά αλλά και στην ίδια την κοινωνία, αφού ο καθένας ήξερε τον διπλανό του, τον συγχωριανό του, τον συμπατριώτη του. Άλλες φορές στο βουνό άλλες φορές στο ποτάμι με λίγο ψωμί και τυρί (φτιαγμένο από τους πατέρες ή τους παππούδες) έδινε και έπαιρνε το ψάρεμα και τα παρόμοια. Γέλια και χαρές, ξέγνοιαστα χρόνια σε μια Ελλάδα που με τίποτα δεν μοιάζει με την σημερινή.

Κάπου στην δεκαετία του 80΄ έρχεται η οθόνη να μπει στην ζωή των ανθρώπων και από τότε να «θρονιαστεί» μια και καλή μέσα στην ζωή των περισσότερων. Όχι μία οθόνη μόνο, αλλά πολλές πλημμύρισαν τα σπιτικά και μαζί με άλλους παράγοντες, έγινε αυτή που βοηθά στην τέλεια αποξένωση των ανθρωπίνων σχέσεων. Δεν είναι η κάθε μορφής οθόνη η αιτία, ένα μέσο εκδήλωσης είναι μόνο της μοναξιάς και της αποξένωσης. Όταν όλοι μαζεύονται γύρω από το τραπέζι και αντί να συζητούν κοιτούν όλοι μέσα στην συσκευή δεν φταίει αυτή από μόνη της αλλά ότι εμείς δεν έχουμε τελικά τίποτα κοινό να πούμε. Σημαίνει ότι δεν μας εμπνέει το περιβάλλον μας, ότι έχουμε πάρει αποστάσεις μεταξύ μας.

Όμως, η νέα μορφή ηλεκτρονικού παιχνιδιού, φυσικά και πάλι μέσω οθόνης, είναι το διαδικτυακό παιχνίδι που στις μέρες μας έχει λάβει μέγεθος επιδημίας. «Γύρισε το παιδί από το σχολείο, κάθισε στον υπολογιστή και δεν σηκώνεται από εκεί για κανένα λόγο. Δεν θέλει να φάει, να ξεκουραστεί, φυσικά να διαβάσει...Σηκώνεται αργά το βράδυ. Αν τολμήσω και τον ενοχλήσω γίνεται μεγάλη φασαρία, αντιδρά και σχεδόν μου επιτίθεται..». Αυτές είναι περίπου οι περιγραφές των γονέων που τα παιδιά τους έχουν γίνει σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό εξαρτημένα από τα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Ρωτούν λοιπόν ανήσυχoi τι να κάνουν;

Η απάντηση δεν είναι απλή αφού αφορά συνολικά στην κατάσταση της κοινωνίας, όπως επίσης αφορά και στην προσωπική και οικογενειακή κατάσταση. Κάπου ευθυνόμαστε όλοι για την επιλογή των νέων παιδιών και είναι σημαντικό να ψάξουμε για το πού φταίει ο καθένας μας. Δεν προβάλαμε πρότυπα και δεν εμπνεύσαμε τους νεότερους. Πνίγεται ο σύγχρονος άνθρωπος από την βιαστική και πιεστική καθημερινότητα. Όμως δεν είναι η ιδανική λύση για να βρούμε λίγη ησυχία, να αφήνουμε τα παιδιά μας τόσες ώρες εκτεθειμένα στις οθόνες γεμίζοντας τον νου και την καρδιά τους με τόση βία και τόση ασχήμια. Ας τα ωθήσουμε εκεί που πιστεύουμε ότι θα ωφεληθεί η ψυχή τους και αν κάνουμε μια μικρή ανασκόπηση της ζωής μας, θα πούμε με σιγουριά ότι κοντά στην Εκκλησία έχουν να πάρουν πολλά. Έχουν να λάβουν δύναμη και στηριγμό από το Θεό, την Παναγία και τους αγίους μας. Ας τα προτρέψουμε προς αυτήν την Ιερή Παράδοσή μας, πρώτα απ' όλα με το παράδειγμά μας.